

IK HEB HET BRIEFJE UIT MIJN RUGZAK ONTLIJFERD!

De bus vervolgt zijn route.

HALLO LIA, KUN JIJ DEUREN OPENEN?
DAN HEBBEN WE JE NODIG.
KOM VANMIDDAG NA SCHOOL
NAAR DE OUDESTRAAT NUMMER HONDERDACHT.

Ik heb besloten om naar de afspraak te gaan. Daarom zit ik in de bus, op een plek alleen en wil ik niet dat er iemand tegen me praat. Ik zie er een beetje tegen op. Ik weet niet of het een grap is of dat iemand mijn geheim heeft ontdekt, maar als dat zo is, wil ik het wel weten.

Ik druk op de knop om de bus te laten stoppen.

Eindelijk! Ik stap één halte voor de Oudestraat uit. Ik heb liever niet dat ze me aan zien komen. Ik doe mijn oortjes in en stap op mijn skateboard. Als mijn oom zou weten dat ik overal op mijn skateboard naartoe ga, zou ik enorm op mijn kop krijgen. Maar hij heeft het niet echt in de gaten. Hij denkt dat ik tot acht uur vanavond buitenschoolse activiteiten heb, hoewel ik dat nooit heb gezegd. Het is een goeierd, maar de vaderrol is niet voor hem weggelegd. Hij lijkt meer op een grote broer. Hij houdt me wel in de gaten, maar meer ook niet. Ik hou heel veel van hem.

Ik rem af. Ik ben er. Ik zet de muziek op mijn mobieltje uit.

Oudestraat 108. Het is een vervallen fabriek. Hij lijkt verlaten. Ik voel me niet lekker: als ik zenuwachtig ben, krijg ik altijd buikpijn. Er is een grote stalen toegangsdeur, die niet op slot zit. En dat is maar goed ook; als ik had moeten wachten tot hij openging, was ik misschien wel hard weggelopen.

Ik duw tegen de deur.

Ik steek mijn hoofd om de hoek. Niks te zien. De rest van mijn lichaam volgt. Ik ben binnen. Het is aardedonker.

Klik. De deur valt achter me dicht.

Verd... Goed bezig! Ik had een steen of zoiets tussen de deur moeten doen. Tja... Ik ben duidelijk niet gewend aan dit soort situaties.

Ik ga nu echt niet opgeven, dus ik loop verder.

Dit is niet wat ik verwachtte. Ik ben in een soort donkere tunnel terechtgekomen. Ik krijg er de kriebels van, echt, maar toch ga ik verder. Ik moet met mijn handen langs de muren lopen als ik er niet tegenop wil botsen, en alles zit onder het stof. Straks heb ik zwarte nagels... en daar heb ik een hekel aan. Ik let altijd heel erg op de nagels van anderen, dat is een beetje een afwijking van me.

Er zijn een heleboel gangen in allerlei richtingen. Het is een soort doolhof.

Ik neem een besluit: ik blijf doorlopen en sla steeds rechtsaf zodra het kan.

